

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ณ ทุกหนทุกแห่งบนโลกนี้ ทุกนาที่ที่ผ่านไปมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมากมายที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าไปสัมผัสหรือมีประสบการณ์กับเหตุการณ์เหล่านั้นได้โดยตรงพร้อมกันทุกคน อันเนื่องมาจากความจำกัดทางด้านของเวลา และระยะทาง แต่เราสามารถรับรู้เหตุการณ์หรือความเป็นจริงที่เกิดขึ้นผ่านทางสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น สื่อวิทยุและโทรทัศน์ หรือสื่อสิ่งพิมพ์เช่นหนังสือพิมพ์ ซึ่งต่างก็เป็นระบบย่อยส่วนหนึ่งในสังคม ที่ทำหน้าที่ตอบสนองความต้องการของประชาชนในด้านข้อมูลข่าวสาร ถ่ายทอดเรื่องราวเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้ประชาชนรับทราบอย่างถูกต้อง ต่อเนื่อง เป็นระบบ พร้อมทั้งกระตุ้นเตือน ชี้แนะแนวทาง และการปรับตัวของประชาชนเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมในสังคม (McQuail,1987:64)

ดังนั้นการรับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ของผู้รับสารที่ผ่านทางสื่อมวลชนจึงเป็นการรับรู้ความเป็นจริงที่สื่อมวลชนได้คัดเลือก ตีความ ตัดต่อ และสื่อความหมายให้กับผู้รับสาร ซึ่งการกระทำทั้งหมดนี้ เรียกว่ากระบวนการประกอบสร้างความเป็นจริง (Meaning of reality)

การนำเสนอข่าวที่อยู่ภายใต้การประกอบสร้างความเป็นจริงเช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าโดยความเชื่อทั่วไปแล้ว “ข่าว” มักจะได้รับการคาดหวังว่าจะมีเนื้อหาที่สะท้อน “ความเป็นจริง” อย่างตรงไปตรงมา และมีข้อเท็จจริงมากที่สุด เนื่องจากตามหลักของการรายงานข่าวนั้น ผู้สื่อข่าวต้องไม่สอดแทรกความคิดเห็นของตนลงไปในช่วง แต่จากงานวิจัยเกี่ยวกับการนำเสนอข่าวจำนวนมากที่ผ่านมา มักจะนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าเนื้อหาของข่าว ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์อยู่มากหรือน้อยก็ตาม มักจะมีการเบี่ยงเบนออกจากความเป็นจริงอยู่เสมอ ทั้งนี้เนื่องจากในทางปฏิบัติของกระบวนการสื่อข่าว และรายงานข่าว ผู้สื่อข่าวจะมีทัศนคติเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ทั้งในแง่ของตนเอง และทัศนะทางวิชาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการเลือกประเด็นข่าว การตีความ การเลือกรูปแบบและวิธีการนำเสนอ การกำหนดลักษณะและลำดับขั้นตอนของเหตุการณ์ต่างๆ ดังนั้นเนื้อหาของข่าวส่วนหนึ่งจึงเป็นการประกอบสร้างขึ้นมาจากทัศนะของนักข่าว และองค์การข่าวที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำเสนอตนเอง

ในบรรดานักข่าว หรือผู้ที่ทำงานในวงการสื่อสารมวลชนนั้น อาจอธิบายในเรื่องนี้ว่า ผู้สื่อข่าว หรือบรรณาธิการข่าว ต้องนำเสนอภาพเหตุการณ์ หรือสิ่งที่ได้พบเห็น ในลักษณะของ “ข่าว” ซึ่งต้องมีความกระชับ เข้าใจง่าย และอยู่ในรูปแบบที่น่าสนใจ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ได้รับการเสนอเป็นข่าวนั้นจึงเป็นสิ่งที่ถูกคัดกรองและคัดเลือกมา โดยผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการสื่อสารมวลชน ในขณะที่เหตุการณ์อื่นๆ ที่นักข่าวไม่เห็นว่าเป็นข่าว ก็จะไม่ได้รับการนำเสนอ นั่นคือสิ่งที่ได้รับการนำเสนอทางสื่อมวลชนว่าเป็น “ความเป็นจริง” ของเหตุการณ์ใดก็ตามนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ทั้งหมด เปรียบเทียบกับผู้ที่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ทั้งหมด จะพบว่ามีความแตกต่างเป็นอย่างมากในสิ่งที่เขาประสบมาด้วยตนเอง กับสิ่งที่ถูกนำเสนอทางสื่อมวลชน

Goffman ได้อธิบายเกี่ยวกับความเป็นจริงของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาว่าคนเรามีเกณฑ์ที่เราใช้ในการจัดการกับประสบการณ์ และแปลความหมายของเหตุการณ์ให้ผู้อื่น ได้รับรู้โดยเราจะตีกรอบความเป็นจริงให้กับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งกรอบที่ว่่านั้นหมายถึง หลักในการคัดเลือก (Selective) การเน้น (Emphasize) และการเรียบเรียง (Compose) เนื้อหาที่ต้องการนำเสนอหรือถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้ (Goffman, 1974)

และจากแนวคิดของGoffman นี้เอง Tuchman จึงได้ทำการศึกษาการประกอบสร้างความเป็นจริงของสื่อมวลชนในงานข่าวหลายชิ้นเช่นเรื่อง “reflexivity” และ “indexicaliy” (Garfingel, 1967) ; เรื่อง “Frame” และ “Strip” ซึ่งเป็นแนวคิดของ Goffman เรื่อง “Social constuction of reality” ของ Berger and Luckmannรวมถึงงานเขียนอีกหลายเล่มของ Alfred Schutz และเขาได้นำเสนอแนวความคิดที่ว่า แท้จริงแล้ว “ข่าว” คือความเป็นจริงที่ถูกประกอบสร้างขึ้น (News as a constructed realities) เนื่องจากผู้รายงานข่าวได้สร้างความหมายให้กับเรื่องหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งจะพิจารณาหยิบยกเรื่องราวที่น่าจะเป็นข่าวขึ้นมา และเป็นผู้กำหนดรูปลักษณะของข่าว และวิธีการนำเสนอ ซึ่งการนำเสนอได้นั้นได้ผ่านกระบวนการประกอบสร้างความหมาย โดยกระบวนการวางกรอบของสื่อมวลชน (Media Frames) อันได้แก่กระบวนการของการรับรู้ ตีความ และเป็นการนำไปสู่การเลือก เน้น หรือมองข้ามบางสิ่งบางอย่างของเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นข่าวที่ปรากฏต่อสาธารณชนจึงมิใช่เฉพาะข้อเท็จจริงของเหตุการณ์เท่านั้นหากแต่เป็นความจริงที่ถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ (Tuchman, 1978:182-197)

ซึ่งในประเด็นเกี่ยวกับการเลือกสรร การนำเสนอเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ ของสื่อมวลชนนี้เอง ที่นำมาสู่การอภิปรายถกเถียงกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน เนื่องจากการทำงานของสื่อเองนั้นมีกระบวนการที่สลับซับซ้อน สื่อมวลชนอาจมิใช่หน้าต่างที่เปิดไปสู่โลก

กว้างเสมอไป สื่อมวลชนไม่ได้สะท้อนเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ อย่างถูกต้อง หรือเป็นจริงดังความเชื่อเดิม

แต่สื่อมวลชนอาจทำหน้าที่เป็นผู้กลั่นกรอง เลือกรูปภาพความเป็นจริงทางสังคม เลือกรายการหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมานำเสนอสู่การรับรู้ของผู้อ่านและผู้ชม กล่าวคือ เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมากมายในโลกแห่งความเป็นจริง สื่อมวลชนจะเลือกนำเสนอโดยอาจนำเสนอไม่ตรงกับความเป็นจริงของเหตุการณ์นั้นๆ หรืออาจเลือกไม่นำเสนอเลยเป็นต้น ซึ่งผลลัพธ์ก็คือ ความเป็นจริงทางสังคม หรือเหตุการณ์ เรื่องราวต่างๆ ที่นำเสนอทางสื่อมวลชนอาจไม่ใช่เหตุการณ์ ที่เป็นจริงของเหตุการณ์เรื่องราวนั้นๆ หรือไม่ใช่สภาพแวดล้อม ธรรมชาติที่เป็นจริงอย่างเที่ยงแท้(ขวัญเรือน กิตติวัฒน์,2530)

และในกรณีของข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่สาธารณชนรับรู้ผ่านทางสื่อมวลชนก็เช่นเดียวกัน เพราะหากกล่าวถึงจังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาพที่คนส่วนใหญ่นึกถึงมักจะปรากฏออกมาในด้านเดิวนั้นคือ ภาพของเหตุการณ์ความไม่สงบ และความรุนแรงที่มีการนำเสนอผ่านทางสื่อมวลชนแทบทุกสื่อ ตั้งแต่อดีตเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะ เป็นเหตุการณ์การเผาโรงเรียน การวางระเบิด การทำร้ายหรือข่มขืนเจ้าหน้าที่ ข้าราชการความไม่สงบเหล่านี้ได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนในการนำเสนอเป็นอย่างยิ่ง เนื่องด้วยข่าวเหล่านี้เป็นข่าวอาชญากรรมภายในประเทศ ที่มีคุณค่าของข่าวที่ประชาชนสนใจและติดตามมาอย่างต่อเนื่อง

ในอดีตข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้จะ หมายครอบคลุมถึง 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่จังหวัดสตูล สงขลา ยะลา ปัตตานี และ นราธิวาส เพราะเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นบ่อยครั้งใน 5 จังหวัดข้างต้น แต่ใน ระยะเวลาหลัง ตั้งแต่ปี พ.ศ.2519(ชัยวัฒน์ สถาอานันท์,2527:88) เป็นต้นมา เหตุการณ์ส่วนใหญ่จะ เกิดขึ้นใน 3 จังหวัด คือ จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส หรือถ้าเกิดขึ้นในจังหวัดชายแดน ไกล่เคียงก็มักจะมีการ โยงประเด็นเข้ามาที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้อยู่นั่นเอง

หากมองย้อนกลับไปในประวัติศาสตร์แล้ว เดิมทั้ง 3 จังหวัด คือจังหวัดปัตตานี จังหวัด ยะลา และจังหวัดนราธิวาส ได้เคยเป็นเมืองเดียวกันมาก่อน นั่นคือเมืองปัตตานีซึ่งเป็นเมืองเก่าเมือง หนึ่งในแหลมมลายู ตั้งขึ้นเมื่อใดไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัด แต่เป็นที่ทราบกันว่าเป็นเมืองที่สำคัญ และมีชื่อเสียงโด่งดังมาแล้วแต่อดีต เป็นเมืองที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยโภคภัณฑ์ธัญญาหาร เป็นเมืองที่ ชาวยุโรปหลายชาติ หลายภาษาเข้ามาตั้งหลักแหล่งทำมาค้าขายตั้งแต่สมัยโบราณ(สมาน รังสิ โยภฤกษ์,2510:19)

สมัยรัชการที่ 2 พม่าคิดจะยกกองทัพมาตีเมืองไทย และได้ส่งคนไปชักชวนหัวเมืองมลายูที่ขึ้นแก่ไทยก่อนการกบฏขึ้น แต่เจ้าเมืองเป็นคนไทยจึงปราบปรามไว้ได้ ทางราชการสมัยนั้นเห็นว่า ถ้าจะรักษาเสถียรภาพราชอาณาจักรในด้านนี้ให้คงอยู่ตลอดไปแล้ว จำเป็นต้องตัดทอนหัวเมืองสำคัญ โดยเฉพาะเมืองปัตตานีให้มีกำลังน้อยลง ดังนั้นจึงโปรดเกล้าฯ ให้แบ่งเมืองปัตตานีออกเป็น 7 หัวเมือง คือ เมืองปัตตานี เมืองยะลา เมืองยะหริ่ง เมืองระแงะ เมืองรามันห์ เมืองสายบุรี และเมืองหนองจิก ทรงตั้งคนไทยบ้าง เชื้อสายเจ้านายเก่าๆ ที่มีความสวามิภักดิ์บ้าง ให้เป็นพระยาเมือง ถวายต้นไม้เงิน ต้นไม้ทองอย่างประเทศราช และให้ขึ้นกับเมืองสงขลา

เมื่อมาถึงสมัยรัชกาลที่ 5 ทรงโปรดเกล้าฯ ให้จัดการปกครองหัวเมืองต่างๆ เป็นมณฑลเทศาภิบาล แต่บางเมืองที่มีเชื้อสายเก่าๆ ปกครองอยู่ให้จัดการปกครองเป็นบริเวณ ตั้งเชื้อสายเจ้านายเก่าเป็นผู้ปกครองเมือง และตั้งข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นผู้อำนวยการแทนผู้ครองเมือง เมืองปัตตานีที่แยกเป็น 7 หัวเมือง เรียกว่า “บริเวณ 7 หัวเมือง” ขึ้นต่อข้าหลวงใหญ่มณฑลนครศรีธรรมราช ต่อมาในปี 2449 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมบริเวณหัวเมืองขึ้นเป็นมณฑลเทศาภิบาล เรียกว่ามณฑลปัตตานี และยุบเมืองเล็กๆ เสีย 3 เมือง คงเหลือเพียง 4 เมืองคือ

1. รวมเมืองหนองจิก ยะหริ่ง ปัตตานี ขึ้นเป็นเมืองปัตตานี
2. รวมเมืองรามันห์ ยะลา ขึ้นเป็นเมืองยะลา
3. เมืองสายบุรีคงเป็นเมืองสายบุรี (ภายหลังยุบเป็นตำบลตะลุบัน อำเภอสายบุรี)
4. เมืองระแงะยังคงเป็นเมืองระแงะ (ภายหลังรวมตั้งเป็นจังหวัดนราธิวาส)

ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ.2475 เมืองต่างๆ ที่รวมกันเป็นมณฑลปัตตานีเดิม ก็ได้มีการปกครองเป็นจังหวัด โดยแบ่งออกเป็น 3 จังหวัด คือจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็น 3 จังหวัดที่มีแผ่นดินที่ติดต่อกันตั้งอยู่สุดชายแดนภาคใต้ฝั่งทะเลตะวันออกของประเทศไทย โดยมีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นเป็นพิเศษคือที่นั่นมีผู้นับถือศาสนาอิสลาม และมีวิถีชีวิตอย่างมาลาญ-อิสลามเป็นแกนหลักมากกว่าผู้นับถือศาสนาพุทธ ซึ่งมีวิถีชีวิตอย่างไทยพุทธ ปัจจุบัน 3 จังหวัดดังกล่าวจึงมักถูกเรียกชื่อรวมๆ กันว่า “สามจังหวัดชายแดนภาคใต้”

เนื่องจากประวัติศาสตร์ที่ประชาชนของทั้ง 3 จังหวัดมีความผูกพันกันมายาวนานทำให้จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส นั้นเป็นพื้นที่ที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากจังหวัดอื่นๆ ในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนา ผู้คนซึ่งประชากรที่อาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่คือชาวมุสลิมนับถือศาสนาอิสลาม มีการรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่นในหมู่ชาวมุสลิมด้วยกัน ในด้านภาษาจะพบว่าชาวไทยมุสลิมส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ ต่างพากันนิยมใช้ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษา

ท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีและความเชื่อแตกต่างไปจากคนไทยทั่วไป เพราะขนบธรรมเนียมประเพณีย่อมมีส่วนใกล้ชิดสัมพันธ์กับเรื่องศาสนา ทั้งนี้เพราะขนบธรรมเนียมประเพณีของคนไทยส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจากความเชื่อทางศาสนา ยิ่งชาวไทยมุสลิมด้วยแล้ว แทบจะกล่าวได้ว่า ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมของชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด การสมรส การทำมาหากิน การดำเนินชีวิตประจำวัน ตั้งแต่เกิดจนตาย อยู่ในขอบข่ายของขนบธรรมเนียมประเพณีอันเนื่องมาจากศาสนาอิสลามทั้งสิ้น และขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมเหล่านี้เป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของสังคม และมีอิทธิพลเหนือการกระทำใดๆ ของบุคคลในสังคมนั้น เป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นพวกพ้องเดียวกัน เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกลุ่มให้มีความผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น

ประชาชนส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิมเชื้อสายมาเลย์ ปี 2544 ประชากรใน 3 จังหวัดรวมประมาณ 1,725,118 คน เป็นมุสลิม 79 % นับถือศาสนาอิสลาม และชาวมุสลิมได้ถือเอาบทบัญญัติของศาสนาเป็นธรรมเนียมแห่งชีวิต หรืออีกนัยหนึ่งคือชีวิตความเป็นอยู่ของชาวมุสลิมขึ้นอยู่กับบทบัญญัติของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด จึงทำให้เกิดความรู้สึกแบ่งแยกพวกพ้องขึ้นมาโดยมีศาสนาเป็นเหตุ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม โดยเนื้อแท้แล้ว หลักของศาสนาอิสลามมิได้เป็นสาเหตุให้เกิดความขัดแย้งขึ้นแต่อย่างใด เพราะศาสนาอิสลามก็เช่นเดียวกับศาสนาอื่นๆ ที่มุ่งอบรมสั่งสอนให้มนุษย์ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม ให้มีความกรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่การที่ศาสนาเข้ามามีส่วนกับความขัดแย้งนั้น มิใช่เพราะหลักการหรือคำสอนของศาสนา แต่เป็นเพราะคนบางคนที่นับถือศาสนานี้ได้สร้างความขัดแย้งขึ้น ทั้งโดยเจตนาและรู้เท่าไม่ถึงการณ์

และในอดีตที่ทางรัฐบาลส่งข้าราชการที่นับถือศาสนาพุทธเข้ามาเป็นข้าราชการฝ่ายปกครอง ขาดความรู้ความเข้าใจในศาสนา ความไม่รู้ไม่เข้าใจจึงเป็นเหตุให้ทำอะไรรัดกับความรู้สึกของประชาชนในด้านศาสนาอยู่บ่อยๆ ยิ่งกว่านั้นด้วยความไม่รู้ ความไม่สนใจศึกษา บางคนกลับไปดูหมิ่นศาสนาทำให้เกิดความขัดแย้ง ชาวมุสลิมไม่ชอบคนนอกศาสนามากขึ้นไปอีก อีกทั้งหลักศาสนาบางอย่างก็ขัดกับกฎหมาย เช่นเรื่องของครอบครัว เรื่องการแต่งงานการแต่งกาย แต่เมื่อมาถึงปัจจุบัน ได้มีการทำความเข้าใจและปรับปรุงให้เอื้อต่อหลักคำสอนของศาสนาอิสลามมากขึ้น ทำให้ความขัดแย้งทางด้านศาสนาแทบจะไม่มีเหลืออยู่อีก

สภาพความเป็นอยู่ในอดีตนั้นชาวไทยมุสลิมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้มิได้แตกต่างไปจากชาวไทยในส่วนอื่นของประเทศแต่อย่างใด แม้ที่ว่าต่างก็มุ่งมั่นทำมาหากินด้วยความสงบสุขไม่ค่อยจะกระตือรือร้นเข้าร่วมในกิจกรรมทางการเมือง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ชาวไทยมุสลิมต่างยึดมั่นในคำสอนของศาสนาอิสลามอย่างเคร่งครัด เป็นผู้ประพฤติอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม ในลักษณะ

เช่นนี้น่าจะทำให้การปกครองเป็นไปโดยง่าย แต่เหตุการณ์กลับตรงกันข้าม ทั้งนี้เนื่องจากว่า นักการเมืองที่เสียอำนาจบางคน ทั้งที่อาศัยอยู่ในเขตไทย และในเขตมาเลเซีย ใช้โอกาสจากการยึดมั่นในศาสนาของชาวมุสลิมให้เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของฝ่ายตน ทำการยุบเหี้ยให้ชาวมุสลิมคิดแบ่งแยกดินแดนออกจากประเทศไทย เกิดขบวนการโจรก่อการร้ายขึ้นหลายกลุ่ม(ขจัดภัยบูรุษพัฒนา,2526) รวมถึงเหตุผลอันเนื่องมาจากสถานภาพและสิทธิของกันและกันระหว่างราชการกับชาวไทยมุสลิมดังที่กล่าวมาข้างต้น ก่อให้เกิดการจัดตั้งขบวนการต่างๆ เพื่อเรียกร้องสิทธิการขอเป็นเขตการปกครองตนเอง (Autonomy) พื้นที่ในภูมิภาคแห่งนี้ตามประวัติศาสตร์คือรัฐอิสระ ขบวนการที่ว่ามีเช่น กลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติปัตตานี, กลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยของสาธารณรัฐปัตตานี (BRN), องค์การร่วมปลดปล่อยปัตตานี (Pulo) และที่คาดว่ายังกงมืออยู่ในประเทศจนถึงปัจจุบันคือขบวนการเคลื่อนไหว เพื่อแบ่งแยกดินแดนภาคใต้ตอนล่างของไทยเป็นรัฐอิสลามปาตานี โดยมีกลุ่มเคลื่อนไหวต่างๆดังนี้

1.กลุ่มเคลื่อนไหวเดิม

- ขบวนการ BARISAN NASIONAL PEMBEBASAN PATANIหรือเขียนตัวย่อว่า BNPP หรือแนวหน้าแห่งชาติเพื่อปลดปล่อยปาตานี
- BARISAN REEVOLUSI NASIONAL (B.R.N.) ขบวนการแนวหน้าปฏิวัติแห่งชาติ หรือแนวร่วมปลดปล่อยสาธารณรัฐปัตตานี (LFRP)
- Pertubuhan Perpaduan Pembebasau Patani (PPPP) หรือองค์การร่วมปลดปล่อยปัตตานี (Pulo)

2.กลุ่มเคลื่อนไหวใหม่

- ขบวนการ เบอร์ซาคู หรือ ขบวนการเพื่อเอกราชแห่งปาตานี
- ขบวนการ BIPP หรือ ขบวนการปลดปล่อยอิสลามปาตานี
- ขบวนการ อุลามาปาตานี หรือ GUP
- ขบวนการ มุจาฮิดีนอิสลามปาตานี

ปกติขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อแบ่งแยกดินแดนทั้งเก่าและใหม่ มีอุดมการณ์เหมือนกันคือการแบ่งแยกดินแดนจังหวัดชายแดนภาคใต้ออกเป็นรัฐอิสระ โดยมีเงื่อนไขพื้นฐานคือ ความเป็นชาติพันธุ์มลายูที่มีเอกลักษณ์ทางภาษาและวัฒนธรรมเฉพาะเป็นของตนเอง(มุฮัมมัดอาบูบ ปาทาน,2547)

และยังมีขบวนการเคลื่อนไหวที่มักถูกเชื่อมโยงกับขบวนการในประเทศนั้นคือ

1. การเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อแยกเป็นรัฐอิสระของกลุ่มอุดมการณ์ทางการเมืองในประเทศแถบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กรณีเกาะมินดาเนาในประเทศฟิลิปปินส์ และกรณีรัฐอาเงะในประเทศอินโดนีเซีย
2. การเคลื่อนไหวเพื่อคัดค้านการครอบงำและบ่อนทำลายวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่น โดยวัฒนธรรมตะวันตก ทืออเมริกาและพวกเรียกเป็นกลุ่มหรือขบวนการก่อการร้าย เช่น กลุ่มอัลกออิดะฮ์ ที่นำโดยนายโอซามาบินลาเดนในตะวันออกกลาง ขบวนการญามีเอียะฮ์-อิสลามิอะห์ (J.I) ในอินโดนีเซีย
3. การเคลื่อนไหวของขบวนการที่ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศของตนเองให้เป็นการปกครองในรูปแบบของการใช้กฎหมายอิสลามอย่างชัดเจน เช่น ขบวนการมูจาฮิดีน ในมาเลเซีย (K.M.M.)

นอกจากนั้นจังหวัดชายแดนภาคใต้ประสบปัญหาสำคัญ 7 เรื่องคือการศึกษาพื้นฐาน ความยากจน ยาเสพติด ขบวนการก่อการร้าย อิทธิพลท้องถิ่น ความขัดแย้งทางการเมือง และกลไกรัฐ ปัญหาเหล่านี้โดยเฉพาะปัญหาโครงสร้างระดับโครงสร้างของสังคม เช่น ปัญหาการศึกษาและความยากจน สัมพันธ์กับปัญหาจิตวิทยาซึ่งเกิดขึ้นเพราะความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา และภาษา-วัฒนธรรม ระหว่างชาวมลายูมุสลิมในพื้นที่กับผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมไทย โดยเฉพาะภาคราชการ อันส่งผลให้สังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้อ่อนแอ ปราระบาง มักเกิดปัญหาขึ้นเมื่อมีบุคคลหลายกลุ่ม ทั้งข้าราชการ ผู้นำท้องถิ่น นักการเมือง-ผู้มีอิทธิพล หรือโจรกลุ่มต่างๆ ฉวยใช้ประโยชน์จากช่องว่างแห่งความไม่เข้าใจกันนี้(ชัยวัฒน์ สถาอานันท์,2546)

เหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นนั้นทางรัฐบาลได้ดำเนินการแก้ไข ปราบปรามกลุ่มขบวนการโจรจีนคอมมิวนิสต์ และขบวนการโจรก่อการร้ายมาโดยตลอด ทำให้สถานการณ์ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ดีขึ้นมาก ตั้งแต่มีการมอบตัวของโจรจีนคอมมิวนิสต์ที่หันมาเป็นผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย และกลุ่มขบวนการโจรก่อการร้ายเองก็ลดความสำคัญลงไป การเคลื่อนไหวของขบวนการโจรก่อการร้ายในระยะหลังไม่มีอุดมการณ์เหมือนในอดีต แต่มุ่งแสวงหาผลประโยชน์เป็นหลักมากกว่ามุ่งเรื่องการแบ่งแยกดินแดน

แต่การเลือกนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นข่าวโทรทัศน์เลือกนำเสนอเฉพาะเรื่องราวที่เป็นภาพของความรุนแรง ความไม่สงบและไม่ปลอดภัย เนื่องจากหลักของคุณค่าของเหตุการณ์ที่จะนำมาเสนอเป็นข่าวนั้น โดยนักข่าวเลือกที่จะนำเสนอข่าวที่เป็นเรื่องของความขัดแย้ง เรื่องของข่าวอาชญากรรมที่เป็นที่สนใจของผู้รับสาร และให้น้ำหนักของข่าวเกี่ยวกับ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้วัวเป็นดินแดนที่มักจะมีเหตุการณ์ที่ไม่สงบอยู่เรื่อยมา หากมอง 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้อีกมุมหนึ่ง ซึ่งข่าวโทรทัศน์ไม่ได้เลือกสะท้อนภาพเหล่านั้นให้สาธารณชนได้รับรู้ คือภาพของผู้คนที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่นที่อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข มีน้ำใจ ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันของชนหลายเชื้อชาติ ทั้งมุสลิม ไทย และจีน รวมถึงมีลักษณะของความเป็นคนไทยที่อยู่ในสยามเมืองยิ้มเช่นเดียวกับคนไทยในภูมิภาคอื่นๆ เช่นกัน

และนอกจากจุดเด่นของผู้คนแล้ว 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้อีกยังเป็นจังหวัดที่เป็นแหล่งทรัพยากรทางธรรมชาติ ทั้งแร่ธาตุ ดินบุก แมงกานีส ป่าไม้ และมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามทางธรรมชาติมากมาย

จังหวัดนราธิวาสได้รับการแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน พ.ศ. 2526 ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว และทางจังหวัดเองได้พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่มากมายทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ทางธรรมชาติ ทั้งหาดทรายและอ่าวที่ขาวสะอาด เช่นอ่าวมะนาว หาดนราทัศน์ ซึ่งเป็นแหล่งที่เหมาะสมสำหรับการเล่นกีฬาทางน้ำ เช่น การแข่งเรือ สกีนํ้า หรือวินเซิร์ฟ มีน้ำตกน้อยใหญ่ที่ยังคงสภาพความเป็นธรรมชาติที่สมบูรณ์ มีป่าพรุที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในประเทศเป็นแหล่งที่อยู่ของสัตว์น้อยใหญ่กว่า 200 ชนิด และพรรณไม้ป่าอีกกว่า 400 ชนิด

มีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญทางโบราณสถานและศาสนสถานทางประวัติศาสตร์ และแหล่งท่องเที่ยวทางธุรกิจการค้าที่อำเภอสุโหงโกลก โดยเฉพาะมีพระตำหนักทักษิณราชินิเวศน์ซึ่งเป็นสถานที่ประทับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ

จังหวัดปัตตานีมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจเช่นเดียวกัน ในส่วนที่เป็นศาสนสถานที่มีความสำคัญและมีชื่อเสียงคือวัดช้างไห้ ซึ่งเป็นที่มีรูปหลวงพ่อทวดซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของคนทั้งในพื้นที่และทั่วประเทศประดิษฐานอยู่ มีมัสยิดกรือเซะและศาลเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว อีกทั้งยังมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมเช่นวนอุทยานน้ำตกทรายขาว และชายหาดที่สวยงามอีกมากมาย

จังหวัดยะลาเป็นเมืองชายแดนที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นน่าสนใจ อุดมสมบูรณ์ไปด้วยธรรมชาติป่าเขา มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมประเพณี เป็นจังหวัดที่มีชื่อเสียงมากในเรื่อง

ของความสะอาดซึ่งได้รับรางวัลการประกวดเทศบาลเมืองที่สะอาดที่สุดหลายปี มีผังเมืองที่สวยงามที่สุดจังหวัดหนึ่งในเมืองไทย อีกทั้งยังเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ไม่แพ้ที่ใดเลยทีเดียว มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งที่เป็นแหล่งธรรมชาติเช่น อุทยานแห่งชาติบางลาง หมู่บ้านชาโกล เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า บาลา-ฮาลาซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ที่น่าสนใจ และถึงแม้จะไม่มีทะเลแต่ก็มีน้ำตกหลายแห่งที่ร่มรื่น

มีศาสนสถานที่สำคัญหลายแห่งเช่นวัดคูหาภิมุขหรือวัดหน้าถ้ำอันเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปไสยาสน์ที่ถือเป็นปูชนียสถานที่สำคัญ 1 ใน 3 แห่งของภาคใต้ มีสวนสาธารณะที่สวยงามทั้งที่อยู่ในอำเภอเมือง และอำเภอเบตงซึ่งได้รับสมญานามว่าเมืองในหมอกและดอกไม้ เป็นเมืองที่อยู่ได้สุดสยาม โอบล้อมด้วยทิวเขาและป่าไม้ อากาศจึงเย็นสดชื่น มีหมอกปกคลุมทั้งตัวเมืองในฤดูฝนและเป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญ เพราะมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายจึงกลายเป็นศูนย์กลางทางการค้าและบริการในแถบชายแดนภาคใต้ที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

แต่ภาพสะท้อนในด้านบวกของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นอาจจะไม่ได้อยู่ในการรับรู้ของประชาชน เนื่องจากหลักในการคัดเลือกคุณค่าของเหตุการณ์ที่จะหยิบยกมาเป็นประเด็นในการนำเสนอข่าวนั้นไม่เน้นการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับเรื่องราวของเหตุการณ์ที่ปกติ ธรรมดา สื่อมวลชนมักจะเลือกนำเสนอเรื่องราวที่เป็นเรื่องของความขัดแย้ง หรือเรื่องที่เป็นเหตุการณ์สดใหม่ อยู่ในความสนใจของประชาชน แต่ภาพในด้านบวกของ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้นถ้าหากจะนำเสนอ มักจะออกมาในรูปของสารคดีเสียมากกว่า สิ่งเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่การประกอบสร้างความเป็นจริงในข่าวมองข้ามไป (Exclude)

จนถึงปัจจุบันนี้ ปัญหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้อีกยังคงเกิดขึ้นอยู่เป็นระยะๆ และทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ขึ้นสื่อมวลชนทุกแขนงไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ ก็จะนำเสนอเป็นข่าวหน้าหนึ่ง หรือเป็นข่าวใหญ่ให้ประชาชนรับทราบอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับในอดีต

ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ความไม่สงบขึ้นใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จะมีการนำเสนอข่าวโดยสื่อมวลชนเสมอทั้งสื่อมวลชนของต่างประเทศ และสื่อมวลชนของไทย และจากการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนนี้เอง ภาพลักษณ์ของจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ปรากฏอยู่ในความนึกคิดของประชาชนทั่วไปจึงเป็นภาพของพื้นที่ที่น่ากลัว มีแต่เรื่องของความไม่สงบและความรุนแรง รวมถึงภาพของชาวมุสลิมเองก็ถูกมองเป็นเช่นนั้นด้วย เพราะการรายงานข่าวเกี่ยวกับจังหวัดชายแดน

ภาคใต้ที่เกิดขึ้นนั้น สื่อมวลชนนำเสนอข่าวโดยเลือกเอาแง่มุมหนึ่งที่เกิดขึ้นมานำเสนอ และแง่มุมนั้นจะสร้างภาพในความคิดของประชาชนให้เข้าใจและรับรู้ไปตามนั้น

นับตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. 2544 จนถึงปัจจุบัน ปรากฏการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งกรณีคนร้ายลอบสังหารเจ้าหน้าที่ตำรวจ การปล้นยึดอาวุธปืนของทางราชการ การลอบวางระเบิดรถไฟ/รางรถไฟ ฯลฯ จนถึง เมื่อครั้งล่าสุด เมื่อปลายเดือนเมษายน นั่นคือเหตุการณ์คนร้ายบุกปล้น คลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาที่จังหวัดยะลาและนราธิวาส โดยเหตุการณ์ครั้งนี้ เกิดขึ้นในเวลาประมาณ 3 นาฬิกา เมื่อกองกำลังติดอาวุธไม่ทราบฝ่าย ได้บุกเข้าปล้นฐานปฏิบัติการหน่วยทักษิณพัฒนาที่ 5 บ้านแห อำเภอรือเสาะ จังหวัดยะลา และยิงจำสับเอกสมคิด ภักดี ได้รับบาดเจ็บพร้อมกับนำอาวุธปืนเอ็ม 16 และปืนเอ็ม 203 หลบหนีไปจำนวน 20 กระบอก ซึ่งในเวลาใกล้เคียงกันก็ได้มีกองกำลังติดอาวุธอีกกลุ่มบุกเข้าปล้นหน่วยนาวิกโยธินทักษิณพัฒนา ที่ 12 บ้านนูลูกายอิง ตำบลร่มไทร อำเภอสวีร์ จังหวัดนราธิวาส และยิง ทหารประจำฐานเสียชีวิต 4 นายและบาดเจ็บ 2 นาย พร้อมทั้งยังนำอาวุธเอ็ม 16 ประจำฐานหลบหนีไปอีก 15 กระบอก หลังเกิดเหตุหน่วยนาวิกโยธินภาคใต้ ได้ส่งกำลังชุดไล่ล่าออกติดตามกลุ่มโจรดังกล่าว และ พบกับกองกำลังไม่ทราบฝ่ายบริเวณป่าเขตรอยต่อระหว่างอำเภอสวีร์กับอำเภอสวีร์ จนเกิดการปะทะกัน ซึ่งคนร้ายได้หลบหนีเข้าป่าพร้อมกับตัดต้นไม้และผูกกระเบิด เพื่อขวางทางเจ้าหน้าที่ไม่ให้ติดตาม กลุ่มบุคคลที่ตกเป็นจำเลยของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังเป็นกลุ่มโจรก่อการร้าย ซึ่งเป็นสูตรสำเร็จของทางราชการที่สรุปและปิดตำนานคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่โดยข้อเท็จจริงที่มาของสถานการณ์ความรุนแรงและความไม่สงบยังมีสาเหตุมาจากปัญหาทางด้านอื่นๆอีก

อีกทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นข่าวเหตุการณ์ที่รายงานผ่านสื่อมวลชนมักถูกนำไปโยงเข้ากับเรื่องการก่อการร้ายต่างๆ อยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นขบวนการโจรก่อการร้ายในประเทศเอง หรือกลุ่มมุสลิมจากต่างประเทศ ที่ก่อการร้ายเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เช่น กรณีรัฐบาลกัมพูชาจับ 2 คนไทย คือ นายมุฮัมมัดยาลาคูดิน มะมิงกับ นายอับดุลอาซิส หะยีเงะมิง ทั้ง 2 คนเป็นคนที่พื้นที่จังหวัดยะลา และนราธิวาสในข้อหาฆาตกรรมที่เกี่ยวข้องกับขบวนการอัลกออิดะฮ์ที่เป็นครูสอนศาสนาอิสลามในประเทศกัมพูชา และ กรณีการจับกุมโต๊ะครู 2 คน นายแพทย์ 1 คนในข้อหาเกี่ยวข้องกับขบวนการ ญามิอะฮ์อิสลามิอะห์ (J.I.) ในประเทศอินโดนีเซีย

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ สื่อมวลชนทุกแขนงไม่ว่าจะเป็นข่าวหนังสือพิมพ์ ข่าววิทยุ และข่าวโทรทัศน์ได้นำเสนอเป็นข่าวใหญ่ ภาพข่าวที่ออกมา นอกจากจะสรุปสาเหตุเช่นเดียวกันกับเหตุการณ์ครั้งก่อนๆ ที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วนั้นคือมุ่งประเด็นไปในทิศทางเดียวกันว่าเป็นประเด็นของขบวนการโจรก่อการร้ายในประเทศ และยังเชื่อมโยงกับกลุ่มขบวนการโจรก่อการร้ายข้ามประเทศ

จนสร้างการรับรู้ของคนทั่วไปที่บริโภคข้าวอย่างต่อเนื่องว่าเป็นปรากฏการณ์ที่รุนแรงมากขึ้นและมีความสำคัญต่อสถานภาพและความมั่นคงของชาติเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสื่อวิทยุโทรทัศน์นั้นเป็นสื่อที่นำเสนอข่าวได้อย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์ อีกทั้งยังสามารถนำเสนอได้อย่างสมบูรณ์นั่นคือเป็นสื่อที่มีทั้งภาพและเสียง

จากการนำเสนอข่าวโทรทัศน์เกี่ยวกับ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่ผ่านมานั้น จึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยสนใจว่าในกระบวนการเสนอข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนา มีการประกอบสร้างความเป็นจริงให้กับข่าวที่นำเสนออย่างไร ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของเนื้อหาของข่าวและภาพข่าวที่ปรากฏในข่าวโทรทัศน์ที่ถูกนำเสนอต่อผู้ชมนั้นเป็นอย่างไร กระบวนการทำข่าวทุกๆ ขั้นตอนตั้งแต่การรับรู้ การประเมินค่า คัดเลือก ตีความ กำหนดรูปลักษณะของข่าว ตัดต่อ สื่อความหมาย และการนำเสนอข่าว ประสบการณ์เดิม และภูมิหลังของนักข่าวที่มีต่อเหตุการณ์นั้นเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทำข่าวด้วยหรือไม่ จึงนำมาสู่ความสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับ การรายงานข่าวโทรทัศน์จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาของข่าวเหตุการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ว่าข่าวที่นำเสนอมีเนื้อหาและวิธีการเล่าเรื่องอย่างไร และมีกระบวนการประกอบสร้างความเป็นจริงอย่างไร ตามปัญหาคำวิจัยที่จะเสนอ ดังนี้

ปัญหาคำวิจัย

1. การรายงานข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเป็นอย่างไร
2. กระบวนการประกอบสร้างความหมายข่าวโทรทัศน์เกี่ยวกับเหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเป็นอย่างไรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาของรายงานข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเป็นอย่างไร
2. เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องของรายงานข่าวเหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเป็นอย่างไร
3. เพื่อวิเคราะห์กระบวนการประกอบสร้างความหมายข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเป็นอย่างไร

นิยามศัพท์

การประกอบสร้างความหมาย หมายถึงกระบวนการต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การรับรู้ การประเมินค่า คัดเลือก ตีความ กำหนดรูปลักษณะของข่าว ตัดต่อ สื่อความหมาย และการนำเสนอ โดยมีเหตุปัจจัยต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับที่เป็นทักษะของผู้สื่อข่าวเอง นโยบายองค์กร สภาพแวดล้อมทางการเมือง กฎหมาย เศรษฐกิจ และระดับสังคม

เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนา หมายถึงข่าวโทรทัศน์ เรื่องเหตุการณ์การปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาที่ 5 จ.ยะลา และหน่วยทักษิณพัฒนาที่ 12 จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2546

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย นี้มุ่งศึกษาการประกอบสร้างความหมายในข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนาเท่านั้น ไม่ครอบคลุมการนำเสนอข่าวในสื่ออื่นๆ โดยทำการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้เครื่องมือเชิงคุณภาพในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการรายงานข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนา
2. ทำให้ทราบกระบวนการประกอบสร้างความหมายการรายงานข่าวโทรทัศน์เหตุการณ์ปล้นคลังอาวุธหน่วยทักษิณพัฒนา
3. ทำให้ทราบเหตุปัจจัยที่แท้จริงอันมีผลต่อการประกอบสร้างความหมายในการรายงานข่าวโทรทัศน์
4. ผลการวิจัยอาจจะสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการประกอบสร้างความหมายในการรายงานข่าวที่เกิดจากการสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นทุกวันในการปฏิบัติงานข่าว อันจะนำไปสู่การนำเสนอข่าวที่นำไปสู่ความเป็นจริงมากที่สุด
5. ผลการวิจัยอาจนำไปประยุกต์ใช้วิเคราะห์ในงานวิจัยเกี่ยวกับการรายงานข่าวในเรื่องอื่นๆ ต่อไป